

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.870 van 22 april 1999
in de zaken A. 38.852/VII-8247
40.998/VII-9018.**

In zake : 1. Henri DIERCKENS,
2. Albert MESTDAG,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat D. MATTHYS,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Annaplein 34

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN

tussenkomen de partij (in de zaak
A. 38.852/VII-8247) :

Gaston DECLERCQ
wonende te DE PINTE,
Berkenlaan 4.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Henri DIERCKENS en Albert MESTDAG op 20 mei 1988 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 3 maart 1988 waarbij na beroep aan Gaston DECLERCQ een vergunning op proef wordt verleend voor de duur van 1 jaar voor het uitbaten van een handel in beenderen en vetten te De Pinte, Berkenlaan nr. 4;

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekers op 18 juli 1989 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 25 mei 1989 waarbij na het verstrijken van de proefperiode aan Gaston DECLERCQ voor

een termijn van 15 jaar voornoemde vergunning wordt verleend;

Gelet op het arrest nr. 72.803 van 26 maart 1998 waarbij de zaken worden gevoegd, de debatten worden heropend en het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het Auditoraat wordt belast met het aanvullend onderzoek;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 7 september 1998 die de neerlegging ter griffie van het aanvullend verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 20 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 maart 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. MATTHYS, die verschijnt voor verzoekers, en van Bestuurssecretaris I. CORRIJN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegrondheid van de beroepen.

Overwegende dat in beide zaken het eerste tot en met het zesde middel gelijk zijn en dienvolgens gezamenlijk zullen worden behandeld;

1.1. Overwegende dat verzoekers als tweede middel de schending aanvoeren van twee substantiële vormvereisten die door het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB) zijn voorgeschreven; dat zij betogen dat vermits de aangevraagde vergunning ook activiteiten van de eerste klasse omhelsde, enerzijds de bijkomende pleegvormen dienden te worden nageleefd die zijn voorgeschreven door artikel 4, laatste alinea van voornoemd reglement, met name kennisgeving van de aanvraag aan de omwonenden en de gebruikers binnen een straal van 50 meter rond de inrichting, en anderzijds de administratie van de arbeidshygiëne en -geneeskunde diende te worden geraadpleegd, nu de inrichting onder rubriek 34 van de indelingslijst A van het ARAB valt;

1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de vergunningsaanvraag een inrichting van klasse 2 betrof, dat uit het dossier en de ingediende bezwaarschriften blijkt dat de bekendmaking en de vergunningsprocedure regelmatig verliep en dat uit de attesten toegezonden door het gemeentebestuur blijkt dat de aanvraag overeenkomstig de bepalingen van het ARAB regelmatig werd bekendgemaakt en overeenkomstig artikel 9 aan de administratie voor ruimtelijke ordening en leefmilieu werd voorgelegd voor advies;

1.3.1. Overwegende dat in zijn arrest nr. 72.803 van 26 maart 1998 de Raad van State gewezen heeft dat de betrokken inrichting volledig tot de tweede klasse behoort; dat dienvolgens het vormvoorschrift, neergelegd in artikel 4, laatste lid van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, met name kennisgeving van de

aanvraag aan de aldaar opgesomde particulieren en openbare besturen, niet werd miskend vermits dat voorschrift enkel geldt voor inrichtingen van de eerste klasse;

1.3.2. Overwegende dat de indelingsrubriek 34 van lijst A van het ARAB betrekking heeft op "Beenderen (Opslagplaatsen voor) toegevoegd aan een ingedeelde inrichting onderworpen aan het hoog toezicht van de Minister die de arbeid onder zijn bevoegdheid heeft (...)" ; dat in het arrest nr. 72.803 de Raad van State evenwel heeft overwogen "dat aangezien de term opslag wijst op het gedurende enige tijd opslaan van goederen en een minimum aan bestendigheid inhoudt, de verwerende partij er terecht is van uitgegaan dat het zeer kortstondig deponeren van beenderen op een vrachtwagen met het oog op de dagelijkse afvoer ervan een overslag betrof en geen opslag; dat niet wordt betwist dat ten tijde van de bestreden beslissing overslag van beenderen niet vergunningsplichtig was"; dat vermits in de inrichting beenderen worden overgeslagen -en niet opgeslagen- de indelingsrubriek 34 van lijst A van de indelingslijst van het ARAB niet van toepassing is;

1.3.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het tweede middel niet gegrond is;

2.1. Overwegende dat verzoekers als derde middel de schending aanvoeren van artikel 3 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming; dat zij stellen dat de gegevens die in de vergunningsaanvraag waren verstrekt, allerm minst volledig waren, zodat de ware aard van de hinder uit de aanvraag niet kon worden afgeleid, dat dit door een aantal omwonenden ter gelegenheid van het openbaar onderzoek zeer scherp werd aangeklaagd en schriftelijk uiteengezet in de aangetekende brief van 26 juni 1986, dat in de bestreden beslissingen de verwerende partij deze opmerkingen zonder meer van de

kaart veegde of ze zelfs niet heeft beantwoord, hetgeen een schending van de motiveringsplicht uitmaakt;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vergunningsaanvraag de identificatie van de aanvrager, de gegevens in verband met de ligging en de activiteiten van het bedrijf en de plannen van de inrichting bevatte, dat derhalve de aanvraag overeenkomstig artikel 3 van het ARAB volledig was en dat op basis hiervan derden zich een duidelijke voorstelling konden maken van de aangevraagde activiteiten en de adviserende diensten een onderzoek konden instellen;

2.3.1. Overwegende dat artikel 3 van het ARAB bepaalt dat vergunningsaanvragen voor een inrichting zoals deze van de tussenkomen partij, volgende gegevens dienen te bevatten :

"1° de naam, de voornamen, de hoedanigheid en het domicilie van de aanvrager;

2° de aard van de inrichting, het voorwerp van de exploitatie, de te in werking brengen toestellen en procédé's, de aard en de kracht van elke motor alsmede de benaderende hoeveelheden van de te fabriceren, op te slaan of uit te trekken produkten;

3° het aantal te werk te stellen werklieden;

4° de ontworpen maatregelen om de ongemakken, waartoe de inrichting, zowel voor de aan de exploitatie verbonden personen als voor de burenen en het publiek aanleiding zou kunnen geven, te voorkomen of te verzachten;

5° alle andere inlichtingen die bij ministerieel besluit gebeurlijk zouden bepaald worden.

Daarbij dient er, in drie exemplaren, een op een schaal van minstens 5 millimeter per meter opgemaakt plan gevoegd, waarop de schikking van de lokalen en de ligging van de werkplaatsen, magazijnen, toestellen, enz., worden aangeduid";

dat die bepaling onder meer tot doel heeft de omwonenden de nodige informatie te verschaffen opdat zij met kennis van zaken hun bezwaren tegen de geplande inrichting zouden kunnen doen gelden;

2.3.2. Overwegende dat in casu een vergunningsaanvraag werd ingediend voor een "handel in beenderen en vetten", omvattende :

"Opslagtank voor 4000 l. mazout.
Opslagtank voor 40.000 l extra zware fuel.
Opslagplaatsen voor meer dan 5.000 kg. vetten";

dat drie plans van de inrichting werden bijgevoegd en dat de naam, voornaam en adres van de vergunningsaanvrager werden vermeld, alsook de ligging (kadastraal perceel) van de inrichting; dat aan Gaston DECLERCQ een vergunning werd verleend "voor het laden, lossen en de overslag van beenderen, voor de opslag van maximum 10.000 kg. vet en maximum 4.000 l stookolie", en dat de vergunning voor opslag van 40.000 l extra zware fuel werd geweigerd;

2.3.3. Overwegende dat in de vergunningsaanvraag het precieze voorwerp van datgene waarvoor een vergunning was aangevraagd duidelijk was omschreven, alsook de precieze inplantingsplaatsen en hoeveelheden; dat voor de exploitatie van opslagplaatsen voor mazout, extra zware fuel en vetten geen in werking te brengen toestellen nodig zijn; dat de in de vergunningsaanvraag meegedeelde gegevens redelijkerwijze volstonden om de omwonenden met kennis van zaken hun bezwaren doen te laten kennen omtrent de te verwachten hinder en risico's van de aangevraagde inrichting; dat in hun brief van 26 juni 1986 verzoekers wel terecht stelden dat de vergunningsaanvraag geen opsomming bevatte van de ontworpen maatregelen om de ongemakken waartoe de inrichting aanleiding zou kunnen geven, te voorkomen of te verzachten; dat deze niet-opgave evenwel niet inhoudt dat de vergunningsaanvraag niet voldoet aan artikel 3 van het ARAB; dat er alsdan moet worden van uitgegaan dat de aanvrager desbetreffend geen speciale voorzieningen op het oog heeft en dat de omwonenden bij het inschatten van de risico's en de hinder met dat

gegeven kunnen rekening houden en dienaangaande hun bezwaren kunnen uiten; dat overigens, gelet op het voorwerp van de vergunningsaanvraag -in tegenstelling tot voorheen gaat het niet meer om een vetsmelterij- het voorzien in specifieke voorzorgsmaatregelen niet voor de hand liggend is; dat verzoekers niet op goede gronden stellen dat zij uit de vergunningsaanvraag niet de ware aard van de hinder konden afleiden; dat overigens in de bezwaarschriften diverse aspecten van hinder werden aangebracht;

2.3.4. Overwegende dat de in het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming opgelegde motiveringsplicht niet inhoudt dat de overheid die uitspraak doet over het door de vergunningsaanvrager ingesteld administratief beroep een antwoord geeft op bezwaren welke door omwonenden werden geuit tijdens het openbaar onderzoek voorafgaand aan de in eerste aanleg genomen beslissing;

2.3.5. Overwegende dat het derde middel niet gegrond is;

3.1. Overwegende dat verzoekers als vierde middel de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 10 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming; dat verzoekers desbetreffend betogen wat volgt :

- de verwerende partij geeft nergens een logisch aanvaardbare uitleg voor haar loutere affirmatie dat het "overslaan" van beenderen niet zou gepaard gaan met het "opslaan" ervan. De beenderen worden tijdelijk opgeslagen, alvorens ze weer worden weggevoerd. Verzoekers citeren uit de inhoud van een schrijven van AROL, gericht aan buurtbewoner DE MOOR, waarin te lezen staat : "Anderzijds laat ik weten dat het opslaan van beenderen in een hoeveelheid van meer dan 300 kg, zelfs tijdelijk een hinderlijke inrichting van 1ste klasse is" (eerste onderdeel);

- de motivering inzake de verenigbaarheid van de inrichting met artikel 5, 1.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 is onvolledig en gesteund op manifest onjuiste interpretaties der feiten. De specifieke hinder, eigen aan een opslagplaats van beenderen, werd niet onderzocht, nu van meet af aan werd gesteld dat het slechts een "overslaan" zou betreffen. Derhalve is ook de affirmatie dat de vergunde activiteiten met de onmiddellijke omgeving verenigbaar zouden zijn, onjuist, zowel wat het milieuhygiënisch als wat het stedenbouwkundig aspect betreft. De stelling dat de inrichting, zoals zij tussen bloemisterijen is gesitueerd, in een "schaars bewoonde" onmiddellijke omgeving, verenigbaar zou zijn met een goede ruimtelijke ordening in de omgeving, is zeker niet staande te houden in het licht van de pertinente bezwaren, met name dat de inrichting niet complementair is aan de woonfunctie en niet kan gelijkgeschakeld worden met een bloemisterij, dat in een straal van 600 meter rond de inrichting 600 gezinswoningen staan, en dat alleen reeds het dagelijks op- en afrijden van talrijke open vrachtwagens, volgeladen met beenderen, voor de bewoners van de onmiddellijke en van de nabije buurt een daadwerkelijke hinder vertegenwoordigt (tweede onderdeel);
- het bestreden besluit antwoordt niet op de opmerking aangaande de strijdigheid met het algemeen plan van aanleg van de gemeente De Pinte, krachtens hetwelk in het gebied waar het bedrijf gelegen is, geen enkele gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichting kan worden toegelaten (derde onderdeel);
- er wordt geen enkele uitleg gegeven over de reden waarom AROL aan het college van burgemeester en schepenen een ongunstig en vervolgens aan de bestendige deputatie een gunstig advies gaf over dezelfde situatie (vierde onderdeel);

3.2. Overwegende dat de verwerende partij als volgt antwoordt :

"De Bestendige Deputatie merkt op dat zij grondig ingelicht werd over de activiteiten van het bedrijf door de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu - Bestuur voor Leefmilieu (advies 21/10/1987) en de provinciale dienst voor de bescherming van het leefmilieu (adviezen 6/11/1987 en 3/02/1988). Deze activiteiten worden trouwens uitdrukkelijk in het vergunningsbesluit beschreven. Hieruit blijkt dat de opgekochte beenderen van vleeswarenbedrijven per vrachtwagen naar de inrichting gevoerd worden. De beenderen worden via een rijwiel rechtstreeks op een binnenin de bedrijfsgebouwen opgestelde vrachtwagen overgeladen en dagelijks per vrachtwagen afgevoerd naar een vetsmelterij. In casu is geen sprake van tijdelijk stapelen of opslaan van beenderen. Deze beenderen worden enkel op een mobiele verzamelplaats (= vrachtwagen) overgeslagen vooraleer ze dagelijks afgevoerd worden. Derhalve is deze activiteit niet vergunningsplichtig. Deze redenering werd volledig opgenomen in het overwegend gedeelte van het vergunningsbesluit.

In de beoordeling werd het volledige milieuhygiënische impact van de inrichting beoordeeld, ook de overslag van beenderen. De Bestendige Deputatie besliste, rekening houdend met alle milieuhygiënisch(e) en planologische bepalingen en met alle bij de zaak betrokken belangen, dat deze inrichting mits beperking van de omvang (opslag van maximum 10.000 kg vet en 4.000 l stookolie) en het strikt naleven van algemene en bijzondere exploitatievoorwaarden (o.a. verplichte overslag binnen het overdekte bedrijfsgebouw) kan uitgebaat worden zonder overmatige hinder voor de onmiddellijke omgeving. Om de efficiëntie van de uitgebreide exploitatievoorwaarden te toetsen werd de vergunning slechts op proef voor 1 jaar verleend.

Derhalve blijkt dat de Bestendige Deputatie op grond van de feitelijke gegevens en rekening houdend met alle bepalingen en belangen met zorgvuldigheid haar beslissing afgewogen heeft en alle overwegingen opgenomen heeft in het bestreden, grondig gemotiveerd besluit";

3.3. Overwegende dat in hun memorie van wederantwoord verzoekers nogmaals betwisten dat het zou gaan om de loutere opslag van beenderen; dat zij betogen dat de verwerende partij onmogelijk kan voorbijgaan aan de realiteit dat, wanneer zij erkent dat de beenderen in een vrachtwagen in het bedrijf worden overgeladen en

"dagelijks per vrachtwagen afgeleverd aan een vetsmelterij", er een tussenstadium bestaat en dat dit stadium niet anders kan worden benoemd dan met de term "opslaan", zij het dan tijdelijk;

3.4.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat in het vergunningsbesluit van 3 maart 1998 wordt overwogen "dat de opgekochte beenderen van vleeswarenbedrijven per vrachtwagen naar het bedrijf gevoerd worden; dat de beenderen via een vijzel rechtstreeks op een binnenin de inrichting opgestelde vrachtwagen worden overgeladen; dat na deze overslag deze beenderen dagelijks per vrachtwagen worden afgevoerd naar een vetsmelterij" en, voorts, "dat de overslag van beenderen op een vrachtwagen, die dagelijks de vracht afvoert naar een vetsmelterij, niet vergunningsplichtig is"; dat uit die overwegingen genoegzaam blijkt waarom de verwerende partij van oordeel was dat het een overslag en geen opslag van beenderen betreft; dat in het arrest nr. 72.803 de Raad van State heeft gewezen dat "de verwerende partij er terecht is van uitgegaan dat het zeer kortstondig deponeren van beenderen op een vrachtwagen met het oog op de dagelijkse afvoer ervan een overslag betrof en geen opslag; dat niet wordt betwist dat ten tijde van de bestreden beslissing overslag van beenderen niet vergunningsplichtig was"; dat vermits het ging om de overslag, en niet om de opslag van beenderen, de verwerende partij logischerwijze geen rekening diende te houden met de opslag van beenderen bij de beoordeling van de stedenbouwkundige en milieuhygiënische aanvaardbaarheid van de vergunningsaanvraag; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

3.4.2.1. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat krachtens het bepaalde in artikel 5,1.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen inrichtingen

voor handel, dienstverlening, ambacht en klein bedrijf enkel in een woongebied toegestaan kunnen worden onder de dubbele voorwaarde dat zij niet wegens de "taken" van bedrijf die zij uitvoeren, om redenen van goede ruimtelijke ordening, in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, met andere woorden dat zij bestaanbaar zijn met de bestemming woongebied, en dat zij verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving;

3.4.2.2. Overwegende dat het bestreden besluit overweegt wat volgt :

"Overwegende dat het bedrijf volgens het gewestplan Gentse en Kanaalzone, vastgesteld bij K.B. van 14 september 1977 gelegen is in een woongebied;

dat art 5.1.1.0. van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen bepaalt dat de woongebieden vooreerst voor wonen en subsidiair voor aan de woonfunctie komplementaire activiteiten zoals ambacht, handel en kleinbedrijf voorzover ruimtelijk en milieuhygiënisch aanvaardbaar, bestemd zijn; dat de onmiddellijke omgeving van de inrichting schaars bewoond is; dat de activiteiten in een bedrijfsgebouw op een tamelijk groot bedrijfsterrein gebeuren; dat dit bedrijfsterrein gesitueerd is tussen bloemisterijen; dat aldus de inrichting verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening van de omgeving;

Overwegende dat, zoals hogerbeschreven, de activiteiten in het bedrijf de overslag van beenderen en de opslag van vetten en mazout voor de verwarming van de opslagtank omvatten; dat teneinde de hinder voor de woonomgeving te beperken tot de normale burenlust deze activiteiten dienen beperkt te worden in omvang; dat hiertoe de inrichting slechts vergund wordt voor de opslag van maximum 10 000 kg vet en van 4 000 l stookolie, nodig voor het verwarmen van deze hoeveelheid vet;

dat tevens de opgelegde, uitgebreide exploitatievoorwaarden strikt dienen nageleefd te worden om overmatige hinder te voorkomen;

dat deze beperkte activiteiten mits strikt naleven van de opgelegde voorwaarden, milieuhygiënisch en stedenbouwkundig verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving";

dat met die motivering op afdoende wijze wordt weergegeven waarom de activiteiten bestaanbaar worden geacht met de bestemming woongebied en waarom de inrichting

verenigbaar wordt geacht met de onmiddellijke omgeving; dat in tegenstelling tot hetgeen verzoekers betogen die motivering wel correct en niet kennelijk onredelijk is : de verwerende partij is er terecht van uitgegaan dat het niet om opslag maar om overslag van beenderen ging zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de vergunde activiteiten, gelet op de aard en de beperkte omvang ervan, onbestaanbaar zouden zijn met de bestemming woongebied; uit een plan gevoegd bij het beroepschrift blijkt dat de omstreden inrichting in de onmiddellijke omgeving wordt omringd door nijverheidsgronden en -gebouwen en door bloemisterijen en niet door gezinswoningen; de opwerping dat de inrichting "in geen enkel opzicht de woonfunctie aanvult" is niet relevant voor de beoordeling van de verenigbaarheid van het bedrijf met de onmiddellijke omgeving; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

3.4.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat krachtens het koninklijk besluit van 25 februari 1980 het algemeen plan van aanleg van de gemeente De Pinte, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 21 april 1958 en meermaals gewijzigd, niet meer van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen; dat het derde onderdeel niet gegrond is;

3.4.4. Overwegende, wat het vierde onderdeel betreft, dat de in artikel 10 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming opgelegde motiveringsplicht niet vereist dat in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom de gemachtigde ambtenaar van het bestuur van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening aan het college van burgemeester en schepenen een ongunstig advies heeft uitgebracht en zijn advies voor de bestendige deputatie heeft omgevormd in een voorwaardelijk gunstig advies; dat het volstaat dat in de beslissing duidelijk en op afdoende wijze de redenen worden

vermeld die haar verantwoorden; dat het vierde onderdeel niet gegrond is;

3.4.5. Overwegende dat uit hetgeen vooraftgaat volgt dat het vierde middel in geen van zijn onderdelen gegrond is;

4.1.1. Overwegende dat verzoekers in het vijfde middel de schending aanvoeren van artikel 2 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 en van artikel 5, 1.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen; dat zij betogen dat de omstreden inrichting strijdig is met het algemeen plan van aanleg dat werd goedgekeurd bij koninklijk besluit van 21 april 1958, nu zij volgens dat algemeen plan van aanleg ligt in een woonzone waar geen hinderlijke noch ongezonde inrichtingen kunnen worden toegelaten, terwijl de vergunning evenwel werd verleend voor een als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichting; dat zij de bestreden vergunning daarenboven strijdig achten met het gewestplan Gentse en Kanaalzone, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 14 september 1977; dat zij doen gelden dat volgens het gewestplan de inrichting in woongebied is gelegen; dat wat in het bestreden besluit staat geschreven nopens de verenigbaarheid van het vergunde bedrijf met de omgeving, gesteund op artikel 5, 1.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972, onjuist is, dat het omstreden bedrijf onmogelijk aanzien kan worden als een bedrijf dat activiteiten ontwikkelt die complementair zijn aan de woonfunctie vermits een handel in beenderen en vetten in geen enkel opzicht de woonfunctie aanvult;

4.1.2. Overwegende dat verzoekers in het zesde middel nogmaals aanvoeren dat de vergunde inrichting strijdig is met het algemeen plan van aanleg van de

gemeente De Pinte, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 21 april 1958;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij op het vijfde en het zesde middel volgende repliek geeft :

"De verzoeker put ook middelen uit de schending van de stedenbouwwetgeving.

De Bestendige Deputatie merkt op dat de geplande inrichting volgens het gewestplan Gentse en Kanaalzone, vastgesteld bij KB van 14 september 1977, gelegen is in een woongebied.

Het bedrijf is tevens gesitueerd binnen het algemeen plan van aanleg van de gemeente De Pinte, goedgekeurd en gewijzigd bij de KB's van 21 april 1958, 24 september 1959, 16 september 1960, 17 april 1962, 8 oktober 1963 en 16 november 1965. Het A.P.A. situeert de inrichting binnen een woningzone.

De stedenbouwkundige voorschriften van het A.P.A. bepalen in artikel 2 dat in een woonzone de nijverheidsgebouwen stedenbouwkundig, esthetisch en milieuhygiënisch moeten verenigbaar zijn met de omgeving ('Nijverheidsinrichtingen welke niet hinderlijk noch ongezond zijn kunnen worden toegelaten'). Deze bepaling is niet strijdig met de planologische voorschriften voor een woongebied, vastgesteld in art. 5.1.1.0. van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen.

De Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu - Bestuur voor Ruimtelijke Ordening adviseerde gunstig voorzover de activiteiten beperkt worden tot 'ambachtelijke activiteiten'.

De Bestendige Deputatie merkt op dat in de onmiddellijke omgeving slechts enkele woningen staan. Het bedrijf zou uitgebaat worden in een bestaand bedrijfsgebouw op een tamelijk groot bedrijfsterrein dat omringd is door bloemisterijen. Deze kleine opslagplaats voor vetten kan mits stipt naleven van de opgelegde voorwaarden uitgebaat worden zonder overmatige hinder voor de omgeving. Aldus is deze ambachtelijke opslagplaats planologisch verenigbaar met de woonomgeving.

De beslissing werd dan ook regelmatig en in overeenstemming met de bindende planologische voorschriften genomen en is niet aangetast door machtsoverschrijding";

4.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord betogen dat de verwerende partij niet antwoordt op hun argumenten : zo beantwoordt zij niet

het feit dat op grond van de stedenbouwkundige voorschriften van het algemeen plan van aanleg geen hinderlijke of ongezonde inrichtingen kunnen worden toegelaten, alsook het feit dat het omstreden bedrijf onmogelijk kan worden aanzien als complementair aan een woonfunctie;

4.4. Overwegende dat kan worden verwezen naar de bespreking van het vierde middel; dat daaruit blijkt dat het vijfde en het zesde middel niet gegrond zijn;

5.1. Overwegende dat in de zaak nr. A. 40.998/VII-9018 als zevende middel de "onbevoegdheid van de bestendige deputatie" wordt aangevoerd; dat verzoekers verwijzen naar hun eerste middel, waar zij aantoonen dat de bestendige deputatie niet bevoegd was om de proefvergunning van 3 maart 1988 af te leveren zodat de bestendige deputatie dan ook niet bevoegd was om een definitieve vergunning af te geven, en zij dus niet de bevoegde overheid was waarvan sprake in artikel 11, derde lid, van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de aangevraagde activiteiten ingedeeld zijn als inrichting van de tweede klasse, dat, gevat door het ingediende beroep, de bestendige deputatie bevoegd was om een beslissing ten gronde te nemen en de exploitatievergunning voor een proeftermijn te verlenen, dat als vergunningverlenende overheid de bestendige deputatie, overeenkomstig artikel 11, derde lid van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming bijgevolg ook bevoegd was om bij het verstrijken van de proeftermijn te oordelen over het definitief verlenen van de exploitatievergunning;

5.3. Overwegende dat in hun eerste middel verzoekers hadden aangevoerd dat de bestendige deputatie onbevoegd was tot verlenen in graad van beroep van de bestreden vergunningen, doordat de activiteiten in de betrokken inrichting uitgevoerd, niet uitsluitend activiteiten zijn die zijn ondergebracht in de tweede klasse; dat met zijn arrest nr. 72.803 van 26 maart 1998 de Raad van State dit middel ongegrond heeft bevonden, zodat met gezag van gewijsde vaststaat dat de inrichting volledig tot de tweede klasse behoort; dat vermits de bestendige deputatie in casu bevoegd was om in beroep een proefvergunning te verlenen, zij ook bevoegd is om de definitieve vergunning te verlenen; dat het zevende middel niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat in de zaak nr. A. 40.998/VII-9018 als achtste middel wordt aangevoerd :

"Schending van de artt.3, 2° en 10 A.R.A.B.
Tegenstrijdigheid in de motivering.

Waar verzoekers, en ook een hele reeks andere omwonenden, in hun brief van 26.06.1987, waarvan hierboven sprake, onder meer de onvolledigheid en het misleidend karakter van het dossier hebben aangeklaagd, onder andere stellend dat in de aanvraag niet vermeld staat welke machines, apparatuur, werktuigen, motoren e.d.m. voorzien zijn, en dat een vergunning wordt aangevraagd voor o.a. het opslaan van 4.000 liter mazout en 40.000 liter extra zware fuel, terwijl de aanvrager beschikt over twee bovengrondse tanks met een opslagcapaciteit van 54.000 liter, werd in de vergunning op proef over deze bezwaren geen enkele afdoende uitleg verschaft, bij zover dat verzoekers hierin een manifeste schending van de motiveringsplicht zagen.

In de thans aangevochten beslissing wordt in het overwegend gedeelte met bedekte termen over deze concrete bezwaren gesproken daar waar te lezen staat dat de vastgestelde 'tekortkomingen' (die dan worden geciteerd, met name de niet-gebruikte toestellen en afgedankte materialen, de inkuiping van mazouttanks en niet-vergunde werkplaats voor metaalbewerking) d.m.v. toezicht dienen verholpen te worden.

Dergelijke overwegingen zijn voor verzoekers niet duidelijk : ofwel zegt de Bestendige Deputatie dat voor de bedoelde installaties geen bijkomende vergunningen zijn vereist, en dan is ook toezicht niet noodzakelijk, ofwel is een vergunning (eventueel van

een andere klasse) wel vereist, en dan kunnen verzoekers slechts besluiten dat de ingediende aanvraag inderdaad onvolledig is geweest en dus strijdig met art.3, 2de lid A.R.A.B.

Dergelijke overwegingen zijn bovendien dubbelzinnig en maar al te vaag, wat neerkomt op afwezigheid van motivering.

Verzoekers laten overigens ten overvloede opmerken dat ook de overweging 'dat gedurende de proefperiode geen klachten werden ingediend' dubbelzinnig is : tijdens de proefperiode werd immers door verzoekers een annulatieverzoekschrift voor de Raad van State ingediend, met uitvoerige uiteenzetting van motieven die ongetwijfeld met klachten gelijk te stellen zijn";

6.2. Overwegende dat de verwerende partij desbetreffend antwoordt :

"Zoals eveneens reeds uiteengezet is het voorwerp van de appreciatiebevoegdheid van de vergunningverlenende overheid beperkt tot de vergunningsaanvraag. In casu was deze vergunningsaanvraag overeenkomstig artikel 3 van het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming volledig en bood derden en de adviserende diensten een duidelijke voorstelling van de aangevraagde activiteiten.

Gedurende het onderzoek ter plaatse werd vastgesteld dat nog enige niet-gebruikte toestellen en afgedankte materialen en een niet-vergunde werkplaats voor metaalbewerking aanwezig waren en 2 mazouttanks nog niet ingekuipt waren. Omdat het toezicht op de vergunningsplicht en op het naleven van de exploitatievoorwaarden, overeenkomstig artikel 20 e.v. van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming tot de bevoegdheid van de Burgemeester en de technische ambtenaren van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu behoort, werden deze diensten ingelicht over deze tekortkomingen en verzocht de nodige maatregelen te nemen.

De Bestendige Deputatie wenst hier nogmaals te benadrukken dat zij als vergunningverlenende overheid enkel de aangevraagde activiteiten kan beoordelen en zelf geen enkele bevoegdheid inzake toezicht heeft. In het overwegende gedeelte van haar thans aangevochten beslissing werd dit kort uiteengezet.

Verder merkt de Bestendige Deputatie op dat noch bij haar diensten, noch bij de toezichthoudende diensten gedurende de proeftermijn nieuwe klachten ingediend werden.

Uit het bovenstaande blijkt dat haar beslissing van 25 mei 1989 waarmee de exploitatievergunning definitief verleend werd korrekt, eenduidig en

duidelijk gemotiveerd werd en de aangevoerde middelen derhalve ongegrond zijn";

6.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord nog betogen wat volgt :

"Verweerster stelt dat het voorwerp van haar appreciatiebevoegdheid beperkt is tot de vergunningsaanvraag.

Dit mag echter niet zo ver gaan, dat verweerster gerechtigd zou zijn de ogen te sluiten voor wat zij met zekerheid weet, nl. dat de vergunningsaanvrager in de aanvraag in wezen verzwijgingen beging, zodoende de bepalingen van art.3 al.2 van het A.R.A.B. miskennend.

Verweerster werd immers op zeer precieze wijze in kennis gesteld van het onvolledig en misleidend karakter van de aanvraag, ondermeer door de brief dd. 26.06.1987 van een hele reeks omwonenden, doch tevens door het advies van de Provinciale Dienst voor de Bescherming van het Leefmilieu.

Dit advies kwam er zelfs op neer dat de vergunning op proef zou moeten worden verlengd, gelet op de vastgestelde inbreuken.

Verzoekers stellen m.a.w. niet dat verweerster een toezichtfunctie zou hebben : zij gaan er van uit dat de verweerster in haar motivering tegenstrijdig is geweest, door in wezen te aanvaarden dat art.3 al.2 werd geschonden, en daar toch de passende conclusies niet uit te hebben getrokken";

6.4. Overwegende dat bij de bespreking van het derde middel werd gewezen dat de vergunningsaanvraag voldoende gegevens bevatte opdat de omwonenden met kennis van zaken hun bezwaren tegen de geplande inrichting konden doen gelden; dat wat de grief inzake de capaciteit van de opslagtanks voor stookolie betreft, geen vergunning werd verleend voor 54.000 liter stookolie; dat in het arrest nr. 72.803 de Raad desbetreffend reeds heeft gewezen "wat de opslag van stookolie betreft, dat de verwerende partij terecht stelt dat zij niet meer kan vergunnen dan werd aangevraagd en dat blijkens de bestreden beslissingen niet meer werd vergund dan werd aangevraagd, integendeel; dat de exploitant van zijn kant geen grotere capaciteit stook-

olie mag opslaan dan werd vergund ook al is de feitelijke opslagcapaciteit groter dan werd vergund"; dat indien de exploitant meer opslaat dan werd vergund zulks niet betekent dat het vergunningsbesluit onwettig is en dat het alsdan zaak is van de toezichthoudende overheden om op te treden; dat de aangevoerde bij het plaatsbezoek vastgestelde tekortkomingen inzake onder meer niet gebruikte toestellen, niet vergunde werkplaats voor metaalbewerking, afgedankte werkplaatsmaterialen blijken betrekking te hebben op de vorige exploitatie en dan ook losstaan van de bestreden vergunningsbeslissing; dat de verwerende partij desaangaande terecht stelt dat die tekortkomingen door middel van toezicht dienen verholpen te worden; dat blijkens de bestreden beslissing het motief voor het omzetten van de proefvergunning in een definitieve vergunning was "dat gedurende de proefperiode geen klachten werden ingediend" en "dat bij plaatsbezoek geen hinder werd vastgesteld"; dat die motivering afdoende is; dat het opnemen in de bestreden beslissing van niet relevante overwegingen of van overvloedige motieven die beslissing niet onwettig maken; dat het annulatieberoep dat verzoekers tegen de beslissing houdende de vergunning op proef bij de Raad van State hebben ingediend niet kan worden aangemerkt als klacht ingediend gedurende de proefperiode waarvan sprake in de bestreden beslissing; dat het achtste middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op zestien duizend frank, komen ten laste van verzoekers, ieder voor de helft.

De kosten van de tussenkomst in de zaak A. 38.852/VII-8247, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.